

nešenud. Keikidel nähti siis rõmo ja tännalikko meelt minno wasto ollewad selle armastusse abbi pärrast, mis olin nende perremehhele saatnud, sest et nemmad tedda wägga auustasid ning armastasid. Keige eunamiste andis perrenaene isfeärraniste, wet silmil, omma tännalikko meelt minno wasto ülles, sest et olin omma trui hoolikandmisse warral temma süddamest armastud abbikasa ellusse hoidnud. Maene langes põlwili mahha ja pallus Jummalala õnnistamist minno peäle.

Teisel päwal, mis olli üks pühhapäaw, läksime mollemad sõbrad kirriko. Seal juhtus nenda, et jutlusse sannad ja maenitusjed se peäl käisid, et inimenne peaks keige se eest, mis Jummalala käest temma ossaks saaks, olgo head ehk kurja, taewa Jõsale kui ühhe armo aäni eest ühte wiisi süddamelikko tänno pakkuma, agga et inimenesjed ei tohtind ka mitte unustada, omma liggimest, kelle käest ollid head sanud, süddamelikkult tänna nada ning sedda head temmale täsfuda, ni paljo kui se neil woimalik olleks, sest et helde Jummal ennese assemel nisuggust lahket liggimest on armo nouks wallitsenud, ja et siis heateggijat inimeste hulgast tännada nisammoti paljo olleks kui Jum-

malat tännada. — Nende sannade peäle hakkas sõbber sallaja minno käest tuggewaste kinni ja watis, pišsarad silmil, pišsti minno peäle, nago tahtis minnule dölda: „Wata, mo wend, sinna olled Jummalala assemel minno heateggijaks sanud, ja minna ollen allati sinno wöglane.“

Õhto pole olli sep keik ommad suggulasjed, sõbrad ja nabred ennese jure woöraks pallunud, minno taggajitullemissse mällestusjeks. Toad, kus muido üsna waikne ja rahho luggu olli olnud, said nüüd rahwast täis, kes kül ilma sure käärinata, agga ommeti ni lustilissel wiisil kous ollid, nago warrud ehk pulmad seal lahiti olleksid. Kui illusaste ja rohkeste seätud õhto sõma aeg otšas olli, räkis perremees teistele laia jutuga keik sedda ülles, mis minna temma heaks olin teinud temma ränga ja pitka haigusse sees ja töstis sedda ni sureks kitusjeks, et minnule tulli häbbi silmi sedda kuuldes. Piddin tedda ärdaste palluma, et ta wahhest sega lõppeks. Pärrast sedda jälle kippusid woörad minno peäle, et piddin neile keik üllesräkima, mis minnule olli juhtund nende möda läinud aastade sees. Kui segi olli otša sanud, jätsid nemmad meid Jummalaga ja läksid puhhas selge peaga koio. Minna